

POZNATI HRVATSKI IMITATOR BORIS KOSMAČ VEĆ ŠEST MJESECI BORAVI U PULSKOJ VOJARNI " MUZIL "

IMITACIJA DRUGIH ČINI ME ORIGINALNIM

Moj je cilj zabaviti i nasmijati ljude, jer danas se malo smijemo, a biti nasmijan – bar na trenutak – tjera nas na u životnu pozitivu, što je i osnova uspjeha.

U posljednjih nekoliko mjeseci pulskim se ulicama, uglavnom u popodnevnim satima, šeta jedini hrvatski profesionalni imitator, Boris Kosmač, koji se proslavio imitacijama poznatih skladbi Josipe Lisac i Tine Turner, te mnogih drugih hrvatskih i europskih pjevača. Boris Kosmač je još 1995. godine u Zürichu u Švicarskoj pobijedio na Euroviziji imitatora, izvedbom pjesme " Proud Mary " Tine Turner koja mu je otvorila vrata europske i hrvatske estrade. Upravo je njegovo privremeno prebivanje u Puli povod našem razgovoru. Iako kažu da on baš ne voli fotoaparate i susrete s novinarima, na naš se poziv Boris Kosmač rado odazvao.

Predstavljaju te jedinim hrvatskim profesionalnim imitatorom. Kako je taj naslov uopće tebi pripao?

Boris Kosmač: Titulu " profesionalnog i jedinog " nije teško razlučiti s obzirom da svoj posao smatram teškim i odgovornim te se njemu prepustam do zadnjeg atoma snage. Uvijek moram biti dobar jer to moja draga publika od mene očekuje. Ponekad je bolje imati jaku konkurenciju koja potiče na kreativnost što se kasnije odražava i na kvalitetu. Sve je zapravo počelo vrlo ozbiljno i nisam imao vremena uživati u amaterstvu. Prvi moj javni istup bio je 1989 godine na trećem programu Z-3 u Zagrebu gdje sam izradio jingleve za audiciju, predstavljajući se kao imitator Tereze Kesovije i kasnije Josipe Lisac. Nakon toga put slave vodio me diljem Lijepe Naše, a potom u Švicarsku, gdje sam uz studij engleskog jezika, gostovao po raznim karaoke-partijama puneći studentski budžet. Zamijetivši moj tada već istrenirani talent, nekolicina menagera angažirala me diljem Europe kako bih svojim imitatorskim vrlinama zagrijao publiku poznatih svjetskih estradnih zvijezda. Tako sam imao čast nastupati kao predizvođač Tini Turner po Švicarskoj. Za mog povratka u Hrvatsku donio sam, uz mnogo radnog iskustva, i vokalnu tehniku koju sam pokušao usavršiti, smatrajući tu činjenicu vrlo bitnu za budućeg pjevača koji se namjerava baviti tim poslom na duge staze.

Rođen si Karlovčanin, nastanjen si u Lovranu, živiš u Zagrebu, a trenutačno si u Puli?

Boris Kosmač: Karlovac mi je bio utočište i sigurnost roditeljskog doma do moje 17 godine, ali shvativši da je dinamičan život ono što me čini sretnim odlučio sam krenuti i upoznati sebe u potrazi za nečim fascinantnim, a inspiriraju me pozitivni ljudi, mjesta i na taj način dobivam energiju za kreativnost. U Lovranu sam našao mir, u Zagrebu potrebu za neizbježnim poslovnim kontaktima, a u Puli sam – hrvatski vojnik.

Kako provodiš vojničke dane, sad kad si izašao iz anonimnosti i kako te na Muzilu prihvaćaju?

Boris Kosmač: Druženje s vojnicima na Muzilu uči me dijeliti " dobro i zlo " i smatram to školom života koja nas sve trenutno povezuje i uči. To u " civilstvu " ne bismo mogli naučiti. U satniji sam osiguranja SOOV-a – Muzil kod natporučnika Zdenka Petrekovića, a tamo moram još " odguliti " nekoliko mjeseci; uostalom, što se mora nije teško; čak više, ako je u pitanju naša vojska. Dozvoli mi da ovom prigodom pozdravim sve vojnike i časnike na Muzilu koje sam upoznao i koji su mi priuštili nezaboravne zajedničke vojničke trenutke!

U posljednje vrijeme čest si gost u Puli i Istri. Nedavno si gostovao na humanitarnom koncertu za pulsku Opću bolnicu, bio si gost lokalne televizije, čeka te snimanje na županijskoj televiziji, kao i drugi nastupi po Istri...

Boris Kosmač: U Istri imam mnogo nastupa, a ovi ljudi znaju cijeniti moj rad, što se vidi na koncertima gdje publika pjeva sa mnom i istinski se znade zabaviti. Uvijek nastupam na humanitarnim priredbama, a pogotovo ako su u pitanju djeca, bolesni, nemoćni ... Na taj način pokušavam dati dio sebe. Humanitarno raditi i živjeti ... smatram to osnovom sretnog života.

Kažu da izbjegavaš medije ... Kakva su tvoja iskustva s novinarima, i zašto ne pristaješ na svaki intervju?

Boris Kosmač: Svoju publiku želim upoznati neposredno, pjevajući zajedno s njom na nastupima a ne putem medija. Time ne želim reći da su nastupi u tisku i na televiziji nepotrebni, već su sastavni dio mog estradnog posla. Bit ću tamo ako je to potrebno kao promocija nove imitacije, najava koncerta, a

ni u kom slučaju hrana za tračeve koji su u posljednje vrijeme sve češći u pojedinim novinama. Cijenim ozbiljne novinare, a mrzim one koji me slikaju dok odlazim u market.

U posljednje vrijeme često si viđen u društvu Maje Blagdan, Ele, Nikite, Zlatka Pejakovića, Nene Belana i Enica. Svodi li se tvoje druženje s njima jedino na imitacije ili se pak nešto iza toga krije?

Boris Kosmač: Da krije se nešto drugo. A to drugo je zajednička suradnja, iskreno prijateljstvo, i uzajamna pomoć. Mi se bavimo istim poslom, jedni drugima smo pohvala i kritika, kao što ste i vi novinari međusobno. Ponekad se našalim i kažem da su svi ti ljudi " moje imitacije " , ali oni su meni dragi i kao prijatelji i kao suradnici. Mene kao imitatora njihovo pjevanje i pojava fasciniraju, a ja fasciniram njih performancima. Time je ujedno fascinirana i moja publika, te se svi zajedno nalazimo u jednom začaranom krugu fascinancije.

Nakon odsluženja vojnog roka, i odlaska iz Pule, kakvi su tvoji planovi?

Boris Kosmač: Preda mnom je teška imitacija Doris Dragović kojoj svi želimo pobjedu na Euroviziji u Izraelu, zatim tradicionalna ljetna turneja brodom po Jadranu, snimanje TV spota i ... neizbježno druženje na koncertima diljem Hrvatske i Europe.